

Hvězdy letní oblohy

Tara Dairmanová

Albatros

Hvězdy letní oblohy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Tara Dairmanová
Hvězdy letní oblohy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Tara Dairmanová

*Hvězdy letní
oblohy*

Albatros

Přeložila Alžběta Kalinová

Věnováno Andy

Hořké narozeniny

Dvanácté narozeniny Gladys Gatsbyové měly být ty nejveselejší ze všech.

Seděla v úžasné nové restauraci na Manhattanu. Tento výlet si plánovala už celé týdny. Doma na ni čekal třípatrový jahodovo-limetkový narozeninový dort, který si samozřejmě sama upekla. A co bylo nejlepší, rodiče jí dovolili pozvat si kamarády na večerní oslavu.

Před rokem ještě Gladys neměla koho na své narozeniny pozvat. Teď ale měla tři kamarády, kteří seděli spolu s ní v restauraci Fusión Tapas.

Mrzelo ji jen to, že si navzájem moc nerozuměli.

Gladys se rozhlédla kolem stolu. Parma našťavaně krabatila husté černé obočí střídavě na Charissu a na Sandyho. Charissa sedící vedle ní pohazovala zhruba desetkrát za minutu hnědým ohonem a ušklíbala se chvíli na ni a chvíli na Sandyho. A Sandy, jehož tváře už získaly téměř stejně červenou barvu jako miska ostré omáčky ležící uprostřed stolu, si od nich odsunul židli tak daleko, že prakticky seděl Gladysině tátovi na klíně.

Tolik hořkosti, a to ještě ani nepřinesli pečivo!

Když Gladys nasedala s rodiči do auta, aby se vydali do města, vypadalo to na příjemný večer. „Nějak si nevzpomínám, že bych souhlasil s až takovouhle oslavou,“ zažertoval táta a otočil klíčkem v zapalování. „Já věděl, že když budeš trávit čas s tou Bentleyovic holkou, začnou tě teprve napadat věci, Gladly.“

Gladys se usmála. Byla pravda, že nápad oslavit narozeniny v nějaké restauraci ve městě jí vnukla právě Charissa Bentleyová, která ji jen před pár měsíci vzala na Manhattan na svou vlastní oslavu narozenin. Nicméně Gladysin skrytý důvod neměl vůbec co dělat s touhou být oblíbená, jak tomu bylo v případě Charissy.

Zato souvisel s jejím supertajným povoláním kritičky jídel pro nejznámější noviny ve městě.

Na takové místo by se sama nikdy ani nepřihlásila, jenomže před několika měsíci došlo k tomu, že její soutěžní příspěvek do celostátní soutěže pro žáky šestých tříd, kterou pořádal *New York Standard*, skončil nějakou záhadou na stole Fiony Ingledthorpové, šéfredaktorky přílohy o vaření. A Fioně se zalíbil. Navíc musela předpokládat, že Gladys je profesionální, dospělá novinářka, jelikož přes e-mail požádala Gladys, aby pro *Standard* psala kritiky.

Takže téměř přes noc se Gladys stala z obyčejné šesťáčky tak trochu tajnou agentkou. Nemohla šéfredaktorce prozradit svůj skutečný věk, jinak by se dostala do potíží, že je příliš mladá. Také nemohla dopustit, aby v restauracích, o kterých psala, zjistili, že je kritička, aby s ní zacházeli stejně jako s ostatními a nesnažili se její kritiku ovlivnit. A ze všeho nejvíc nemohla dopustit, aby se

o její nové práci dozvěděli rodiče. Poslední dobou ji doma nechali vařit jenom díky přesvědčení, že zbytek času tráví jako „normální dítě“. Kdyby zjistili, že většinu volného času ve skutečnosti věnuje psaní o jídle pro nejvlivnější noviny v zemi... tak to by se mohla se svými kuchyňskými výsadami ihned rozloučit.

Tudíž její rodiče netušili, že restauraci Fusi3n Tapas si pro svou narozeninovou večeři vybrala proto, že o ní potřebovala napsat do přílohy o vaření, která měla vyjít následující týden. Ale Sandy všechno věděl. A jelikož bydlel hned vedle Gladys, vyzvedli ho jako prvního. Už čekal na verandě před domem. Vypadal trochu jinak než obvykle. Místo šortek měl na sobě běžové kalhoty s puký a obyčejně rozcuchané vlasy si uhladil gelem do přísné vlny. Ale pod tím vším se skrýval starý dobrý Sandy, který nasedl do auta a uvelebil se vedle Gladys.

„Všechno nejlepší, Gatsbyová!“ řekl, fukl si s ní pěstí a položil jí na klín nějaký balíček. „Dobrý večer, pane a paní Gatsbyovi. Díky, že mě berete s sebou. Bude to bezva, nemůžu se dočkat, až ty tapásky ochutnám!“

Trochu přehrává, říkala si Gladys, ale zdálo se, že máma mu to zbaštila. Rozzářeně se k nim otočila. Byla přesvědčená, že čilý společenský život je ta nejdůležitější věc na světě, takže se usmívala všemu, co vyšlo z úst Gladysiných kamarádů, i kdyby se mělo jednat o nadšení z malých talířků experimentální španělské kuchyně.

„Není vůbec zač, Sandy,“ ujistila ho. „Jsme moc rádi, že jedeš s námi, viď, Georgi?“

Táta jen něco zavrčel a znovu nastartoval. Sám už se nezdál být jejími kamarády tak ohromen. Tři noví přátelé znamenali tři krky navíc, za které bude muset platit.

„Máš svůj zápisník?“ zeptal se Sandy šepem poté, co se rozjeli. Gladys maličko přikývla a poklepala na kabelku, kterou měla položenou na klíně. Uvnitř schovávala všechny materiály, které potřebovala na zvládnutí tajné mise. Notes na kritiky a dvě ostré tužky.

„A ty si pořád pamatuješ, jaká jídla si máš objednat?“ špitla. Celý předchozí týden, každický den od začátku prázdnin, trávili se Sandym u něj doma procházením jídelního lístku na webových stránkách restaurace Fusi3n Tapas. V menu uváděli celkem osmnáct různých druhů, a pokud je Gladys chtěla kvůli kritice ochutnat všechny, potřebovala, aby si každý člen výpravy objednal tři různé pokrmy. Tapas se naštěstí servírují na malých talířích, takže Gladys věděla, že porce budou rozumné, ačkoli ceny nikoli.

Sandy pak připravil na počítači takovou šikovnou tabulku, do které zanesl, co si má kdo objednat. Gladys ji vytiskla, vložila do notesu a vzala s sebou. Ona i Sandy se své objednávky už naučili nazpaměť. Stejně tak Parma, která o Gladysině tajné práci pro *Standard* taky věděla. A co se ostatních stolujících týkalo, Gladys celý týden trusila užitečné poznámky o tom, co si objednat. Mámě doporučovala pečený chřest, tátovi smžený lilek a Charisse plněné papričky.

Gatsbyovi brzy dorazili k domu Singhových, z něhož vyšla Parma. Na sobě měla krásnou róbu z jemného zeleného hedvá-

bí, hlavu ale držela skloněnou, jako by se za tu nádheru styděla. Když jí Sandy otevřel dveře do auta, přidržela si sukni a téměř skočila dovnitř.

„Všechno nejlepší,“ popřála Gladys a podala jí malou dárkovou taštičku převázanou mašlí. „A promiň to... sárí,“ odfrkla a podívala se na své šaty. „Máma se podívala na stránky té restaurace, do které jedeme, a když viděla, jak je to tam nóbl, trvala na tom, že se musím vyparádít.“

„V pohodě,“ uklidnila ji Gladys a ukázala na své pruhované letní šaty. „Já dopadla stejně, vidíš? A tobě to vážně sluší.“

„To teda,“ přidal se Sandy. „Vypadáš jako princezna!“

Parma přimhouřila oči. *Ale ne*, pomyslela si Gladys. Něco takového se holce, která tráví drtivou většinu přestávek buď tím, že kope do míče, nebo tím, že mlátí Owena Greena, prostě neříká.

Sandy ale jako by si Parmina výrazu ani nevšiml. „Mimochodem, já jsem Sandy,“ představil se. „Sandy Anderson. Hele, tví rodiče se možná znají s mou mámou. Učí tady v East Dumpsfordu jógu a studovala ji v Indii.“

„No tak jestli tam studovala, tak se tam s našima *musela* potkat,“ odsekla Parma. „V Indii vůbec nežije snad *miliarda lidí*...“

Sandy se zmateně otočil na Gladys. „Já myslel, že tahle má být milá,“ zamumlal.

Gladys nevěděla, co na to říct. Sandy chodil na soukromou školu, takže Gladysiny další kamarády ještě nikdy neviděl. Ale pokud už teď s Parmou nevycházel, tak Charissa Bentleyová tomu rozhodně nepomůže.

A přesně jak se obávala, oba její kamarádi si nahlas povzdechli, když o pět minut později k jejich autu zamířila Charissa. Měla na sobě rudé šaty lemované černou krajkou, ladící střívičky na vysokém podpatku a v náruči nesla ohromný dárek zabalený v zářivém zlatém papíru.

„Ona si vzala *rukavice*?“ vydechla Parma nevěřičně. „Vždyť venku je dvacet osm stupňů!“ Gladys se podívala pořádně a shledala, že Charissa si skutečně *vzala* rukavice, ačkoli jen z černé krajky a s volnými prsty, takže si byla celkem jistá, že mají být spíš na parádu než na zahřátí.

„Možná tady v Seabreeze mají větší zimu,“ poznamenal Sandy. Seebreeze byla místní nejluxusnější čtvrť ležící hned u moře a Bentleyovi žili ve svém velkém domě právě tam.

„Jasně, ne jako v parné přelidněné Indii,“ vyjela na něj Parma.

„Hej, copak jsem řekl něco o Indii?“

„Nechte toho, lidi,“ prosila Gladys, ale než stihla říct ještě něco, dveře auta se otevřely.

„*Hola!*“ vyjekla Charissa. Velký dárek odhodila na podlahu auta, vrhla se Gladys kolem krku a na každou tvář ji namalovanými rty vlepila jeden polibek. „Tak se říká ahoj *španělsky*,“ informovala všechny, zatímco nasedala. „A takhle se tam oblékají, tedy alespoň tanečnice flamenco.“ Jednou rukavičkou si uhladila sukni. „A jelikož jedeme do španělské restaurace, říkála jsem si, že se to bude skvěle hodit. Máma je speciálně pro mě objednala až z Madridu!“

„To je od tebe moc hezké, Charisso!“ vykřikla Gladysina máma. Nebylo žádným tajemstvím, že té se z Gladysiných ka-

marádů nejvíc zamlouvá právě Charissa. Možná dokonce víc než samotné Gladys. Charissa dokázala být panovačná a milovala pozornost... ale jednu důležitou věc měla s Gladys společnou. Obě zbožňovaly dobré jídlo a dovedly se o něm bavit hodiny a hodiny. Gladys si ještě nebyla jistá, jestli se může Charisse svěřit se svým tajemstvím o psaní kritik, ale když měla jít do nóbl restaurace, věděla, že ji chce vzít s sebou.

Už jeli po dálnici, ale Sandy pořád ještě zíral na Charissiny rudé šaty. Gladys se mu ani nedivila, vždyť zářily jako jasně červená jahodová šťáva, dokonce i v přítmí auta.

„Víš, že takhle civět je neslušný?“ podotkla chladně Charissa.

„Pardón,“ zamumlal Sandy.

Charissa stiskla rudé rty a Gladys si byla jistá, že se do něj pus-
tí, ona však místo toho řekla: „V pořádku. Ty jsi ten Gladysin
malý kamarád, Sandy, vid?“ usmála se na něj shovívavě. „Neče-
kám, že by někdo, kdo je o *tolik* mladší než my ostatní, věděl, jak
se chovat.“

„Já... cože?“ vykoktal Sandy. „Je mi jedenáct, jsem mladší je-
nom o rok!“

„Jistě,“ pokračovala Charissa, „ale kluci prostě nejsou tak vy-
zrálí jako holky. Takže jedenáctiletý kluk se dá srovnat možná tak
s osmiletou holkou. Co myslíš, Parmo?“

„Z tohohle mě vynechte,“ zabručela Parma.

Gladys do toho musela vstoupit. „Sandy je hodně vyspělý,“
ujistila Charissu. „Někdy mi přijde, jako by byl dospělý. Měla bys
vidět nějaké ty počítačové programy, které udělal!“

Sandy se na Gladys vděčně pousmál.

„Jak myslíš, Gladys,“ řekla rozvážně Charissa. „Jsou to tvoje narozeniny a on je tvůj kamarád, takže budeš mít nejspíš pravdu. Už jsem zticha.“

A taky byla. Vlastně jako všichni celou cestu až na Manhattan. Dokonce i máma, ačkoli v jejím případě to mohlo být v důsledku nervozity. Na rozdíl od táty, který na Manhattan dojížděl každý den vlakem do práce, se ona do New Yorku téměř nikdy neodvažovala. Říkala, že mezi všemi těmi mrakodrapy ji přepadá klaustrofobie, a také se bála kapsářů. Dokonce si nechala peněženku doma a trvala na tom, aby si s sebou táta na tu narozeninovou oslavu vzal akorát řidičák a jednu jedinou kreditku, aby tak v případě přepadení nepřišli o úspory.

„To je naprostá hloupost,“ bručel, když si vysypával obsah peněženky na kuchyňský stůl. Ale podrobil se, aby se vyhnul hádce hned zkraje večera.

Dokáže Gladys dnes večer zabránit tomu, aby se její kamarádi pohádali? V to mohla tak akorát doufat, když se o půl hodiny později všichni seřadili před vstupem do restaurace Fusi3n Tapas. Koneckonců, měla tam práci. A aby ji mohla zvládnout, potřebovala, aby všichni táhli za jeden provaz.

Sandy k ní stál nejblíží, takže jako první se rozhodla tajný úkol připomenout jemu. „Jaké tři tapas si objednáš?“ zašeptala.

„Kalamari, bramborovou omeletu a cokoli, co se skrývá pod označením specialita číslo dvě,“ odpověděl jí tiše. Podle webových stránek tam totiž krom běžného menu servírovali i dvě spe-

ciality, takže Gladys měla v úmyslu jednu si objednat a druhou přenechat Sandymu, nejméně vybíravému ze svých přátel. „Neboj, Gatsbyová,“ ujistil ji. „Já to zvládnou.“

Gladys si trochu oddechla. Zkrátka věděla, že na Sandyho se může spolehnout. Pak se otočila k Parmě, jenomže zjistila, že jí v cestě stojí Charissa.

„Už víš, co si dáš?“ zeptala se jí nadšeně. „Já jejich stránky studovala snad celý týden! Rozhodně si musím dát ty pražené mandle, to je jisté.“

Gladys přikývla. Přesně to předpokládala, jelikož věděla, jak moc má Charissa ráda oříšky, tudíž to už měla i zanesené v tabulce. A co se zbylých dvou kolonek týkalo...

„A co třeba tu dlouhou plněnou papričku?“ navrhla jí Gladys. „A ten husí kebab.“

Charissa nakrčila svůj dokonalý nosík. „Tak to nevím. Není náhodou husa přílišně tučná? Nerada bych si zamazala šaty.“

„Aha,“ řekla Gladys a rychle si v hlavě všechno znovu proletěla. Možná že husí kebab by si mohla objednat *sama* a Charisse přenechat grilované polentové koláčky, které měla původně v plánu. „Tak co třeba...“

Právě v té chvíli Gladys něco praštilo do ramene. Dost tvrdě. Parma. „Pitomý sandály,“ zabručela. „V kopačkách bych nikdy nezakopla.“

„A co ty, Parmo?“ oslovila ji Charissa a přehodila si přes rameno svůj ohon. „Co ty si tady dáš? Já myslela, že nejíš nic jiného než obyčejný špagety.“

Gladys ucítila, jak Parma vedle ní ztuhla. Doufala, že si kamarádka pamatuje odpověď, kterou si společně nacvičily, kdyby podobná otázka vyvstala. Popravdě řečeno, Parma byla ten nejvybíravější strážník, jakého Gladys znala. Kromě špaget jedla ještě několik věcí, ale jen málo, a rozhodně nic z toho, co by se mohlo nacházet na jídelním lístku španělské restaurace.

„Na počest Gladysiných narozenin jsem se rozhodla riskovat,“ začala odříkávat Parma. „Zkusím něco novýho a budu doufat, že mě to příjemně překvapí.“

Gladys jí vděčně stiskla malíček. Teď už si byla jistá, že i Parma si své zadání dobře pamatuje. Bude dávat pozor, co si objednájí všichni ostatní, a sama si pak vybere to, co zbyde. Gladys věděla, že Parma nehodlá toho večera vložit do úst byť jediné sousto, takže jí bude jedno, co si dá.

„Gladys Jane?“ zavolala hosteska. „Stůl pro šest?“

Gladys vymrštila ruku do vzduchu. „To jsme my!“ Rodiče jí dovolili udělat rezervaci, takže musela vynechat příjmení, jelikož své kritiky publikovala pod jménem „G. Gatsbyová.“ Když je ale hosteska vedla ke stolu hlučnou restaurací se zrcadly na stěnách, neubránila se Gladys návalu úzkosti. Potřebovala, aby to dnes všechno klaplo.

Za chvíli už seděli u kulatého stolu s originálním tyrkysovým ubrusem. Ve vysokých štíhlých sklenicích na vodu zvonily kostičky ledu. Hosté si na klín rozprostírali zlaté ubrousky a číšník jim sděloval, jaké dnes mají speciality. „Dnes vám můžeme nabídnout naše skvělá humřří klepítka vařřená v pářře na čerrrstvé

máslové omáčky s koprrrem.“ Tak výrazně ráčkoval, až se Sandy uchichtl. „A jako drrrruhou specialitu dnes podáváme domácí krrrráličí párrrečky od šéfkuchařře, jemně uzené, serrrvírrrrrované na dušených bobech.“

To už se Sandy smát přestal a Gladys ihned pochopila proč. Doma na něj čekali dva králíci, Eda a Denis, takže králíčí maso bylo možná to jediné na světě, co by nepozřel.

„Už víte, co si objednáte?“ zeptal se jich číšník. „Slyšel jsem, že tady má někdo narrozeniny,“ otočil se ke Gladys a široce se na ni zpod tenoučkého knírku usmál.

Gladys ztuhla. Měla by se držet svého původního plánu a objednat si specialitu číslo jedna, toho humra? Nebo by měla sama zvolit ty králíčí párečky a doufat, že Sandy to pochopí a vymění si s ní jídlo? Ale bude s ní ještě vůbec někdy mluvit, když před ním pozře králíka?

„No... já...“ Gladys se zoufale rozhlédla kolem stolu, její zmatení tím ale ještě vzrostlo. Pro co se asi rozhodne Charissa, pro tu husu, nebo pro polentu? A co rodiče??

„Tak ještě chvíličku,“ zacvrlikal číšník a odkráčel. Gladys se nesmírně ulevilo. Lepší bude, když se jí podaří objednat si pokud možno jako poslední.

„Já už vím, co si dám,“ ozvala se máma a číšník se hned zase vrátil. „Ta hovězím plněná bageta, to je něco jako hamburger, že? Tak zkusím tu. A ty bramborové plátky smažené na olivovém oleji, to zní tak trochu jako hranolky. A ještě ten chřest obalený v pečené šunce.“ Přitom na Gladys mrkla. Gladys si byla celkem jistá,

že máma chřest nikdy nejedla, než ji prakticky přinutila ochutnat ho v obchodě pana Enga. A když už teď věděla, že jí chutná, jedla ho pořád. *Výborně, mami*, pomyslela si Gladys. *Příště možná vyzkoušíme růžičkovou kapustu.*

„Všechno, co říkala má žena, zní skvěle,“ prohlásil Gladysin táta s konečným *klap* zavřel jídelní lístek. „Dám si to samé.“

„Ne!“ vyjekla Gladys dřív, než se stačila vůbec zamyslet. Vmžiku se na ni podívali všichni sedící u jejich stolu, a nejen u toho.

Do háje, pomyslela si. První pravidlo hodnocení restaurací zní neupoutávat k sobě pozornost. Zůstat bez povšimnutí a v anonymitě je ten nejjistější způsob, jak utajit svou identitu.

Nicméně teď na ni všichni hleděli, takže musela něco říct. „Vždyť jsme o tom spolu mluvili, tati, vzpomínáš? Jak si dnes večer všichni objednáme něco jiného. Že se pak budeme moct všichni rozdělit a vyzkoušet co nejvíc nových věcí!“

„To byl krásný nápad, Gladys,“ začal táta, „ale obávám se, že v jídelním lístku jednoduše není příliš mnoho dalších jídel, která by mi chutná...“

„*Promiňte*,“ ozval z druhé strany stolu hlas Charissy, která rozlíceně vstala. „Pokud Gladys chce, abychom si všichni objednali něco jiného, pak bychom jí měli vyhovět. Její vlastní oslava narozenin *není* ta pravá chvíle, kdy ji odmítnout, že ne, pane Gatsby?“ Charissa na něj vycenila zuby tak, že to napůl vypadalo jako úsměv a napůl jako výhrůžka, že ho sní zaživa, pokud neposlechne.

Táta vykulil oči a na okamžik se zdálo, že Charisse vysvětlí, že vlastní dceři může říct ne, kdykoli se mu ksakru zachce. Pak ho ale zradily ruce a znovu si nad talířem otevřel jídelní lístek.

„No... řekl bych, že bych mohl zkusit ten smažený lilek... a ty klobásky chorizo v omáče z červeného vína... a gazpacho,“ dodal poslušně.

Charissa se opět posadila a Parma se naklonila ke Gladys. „Tak jo,“ zašeptala jí do ucha. „Už chápu, proč jsi ji s sebou vzala.“

Potom už to šlo všechno snáze. Jako další si objednal Sandy, který věnoval Gladys naprosto jednoznačný pohled říkající, že králíka on tedy rozhodně *nesní*. Místo králíka si dal specialitu číslo jedna. Charissa si vybrala polentu, takže na Gladys zbyla husa, chobotnice a vepřové ledvinky. Což znamenalo, že když přišla řada na Parmu, zbývala na jídelním lístku už jen dvě jídla, která si zatím nikdo neobjednal..

„Přejete si ještě něco?“ zeptal se číšník a pohlédl na Gladys.

„Bylo by možné tady mé kamarádce přinést malou miskou těstovin? Úplně bez ničeho, žádná omáčka nebo tak, vlastně čím rozvařenější, tím lepší.“

Číšník slíbil, že zjistí, co se dá dělat, a Parma se rozzářila. Nakonec to možná nebude tak strašný večer, pomyslela si Gladys.

Táta na ledu

Za několik minut začali nosit na stůl. Jako první dostali misku oliv a pražených mandlí a vzápětí následovala i teplá jídla. Gladys si tiše vyndala zápisník z kabelky, otevřela si ho na klíně a rozložila další tabulku, kterou jí Sandy připravil. Na ní byla všechna jídla z jídelního lístku a vedle nich prázdné kolonky na poznámky. Pokaždé když zkusila něco nového, třeba ten krémový lilek, slané brambory nebo křupavé chapadlo, udělala si pár rychlých poznámek. Charissa i rodiče sedí na druhé straně stolu, a nemůžou tak nic zpozorovat.

„Tak jaképak máte plány na léto, děti?“ zeptal se táta.

Charissa se nepřekvapivě ozvala jako první. „No samozřejmě Kemp Bentley,“ řekla. „Rodiče říkají, že to je ten nejlepší tábor!“

Oni ten příměstský tábor, kam jezdí většina Gladysiných spolužáků, totiž pořádají.

„Letos budeme mít mezi účastníky dokonce i jednu celebritu,“ pokračovala Charissa. „Ale ne! O tom jsem neměla vůbec nic říkat.“

Charissa se zachichotala a Parma protočila panenky.

Sandy se zrovna snažil nabrat olivu humřím klepítkem, takže neodpověděl, a Gladys do něj musela pod stolem štouchnout špičkou boty.

„Cože?“ Sandy zvedl oči a oliva se mu z humřího klepítka znovu skutálela. „Aha, no, máma se mě zbavuje na nějakéj letní tábor s výukou karate.“

„Zbavuje?“ zamračil se táta. „To neříkáš zrovna hezky, Sandy. Takový letní tábor není žádná levná záležitost.“

„Já vím,“ řekl Sandy. „Jenom si prostě nejsem jistý, že právě tenhle bude za ty peníze stát. Máma mluvila s vedoucím a mám dojem, že je to trochu...“ Sandy si u spánku zakroutil humřím klepítkem. „Ale člověk asi musí být tak trochu *blázen*, když organizuje letní tábor, ne?“

Charissa nasadila naprosto vražedný výraz.

„A co ty, Parmo?“ zeptala se rychle máma. „Nějaké vzrušující plány na léto?“

„Jen výlet do Arizony za příbuznými,“ povzdechla si Parma. „Ale nejsem si jistá, jak dlouho tam budeme.“ Přehodila si dlouhý cop přes kostnaté rameno a namotala si na vidličku trochu těstovin. „To asi bude záležet na tom, jak moc zhubnu.“

To zjevně nebyla odpověď, kterou rodiče očekávali. Dokonce i Sandy s Charissou na Parmu jen zírali.

Ovšem jediný, kdo měl dostatek odvahy na to, aby řekl nahlas, co si všichni jen mysleli, byl Sandy. „Ty ale vůbec nepotřebuješ hubnout,“ hlesl.

Charissa z druhé strany stolu přikývla, ačkoli to vypadalo, že

souhlasit se Sandym ji ničí. „Má pravdu,“ řekla. „Já bych to měla vědět. Moje máma na mě pořád zkouší nějaké diety.“

Parma zoufale zaúpěla. „Samozřejmě že se nebudu *snažit* zhubnout, ale prostě se to stává, když cestujeme. Nelibuju si v pálivých chutích.“

Gladys si povzdechla. Celé týdny se Parmu snažila zpracovat a vyprávěla jí o úžasných tamních specialitách, třeba o smažených kaktusových hranolkách nebo palačinkách z mesquitské mouky s pálivým hruškovým sirupem, které by mohla v Arizoně vyzkoušet. Její tažení ale zjevně nebylo dvakrát úspěšné. Parma byla smutná, že s Gladys nevypadají jako dvojčata, takže se nemůžou vyměnit. Parma by zůstala doma a Gladys jela do Arizony.

Gladys měla prázdniny trávit doma v East Dumpsfordu, jako každý rok. Ale nevadilo jí to. Škodu, kterou o Vánocích způsobila v kuchyni nešťastným požárem, jenž vznikl, když chtěla flambovat crême brulée, splatila už před dvěma měsíci, takže už nějakou dobu směla zase vařit. Ale kvůli škole, psaní první novinové kritiky a plánování té druhé na to neměla poslední dobou skoro vůbec čas. Ale když teď skončila škola, mohla se těšit na dlouhé léto plné zkoušení nových receptů, výletů na kole do obchodu pana Enga nebo do knihovny pro nové kuchařky.

„Á, spisovatelka?“

Gladys notes na klíně okamžitě zavřela, jenže už bylo pozdě. Ten číšník, který se natahoval pro prázdný talíř ležící uprostřed stolu, si ho všiml.

Do háje!

Gladys se rozhlédla kolem stolu. Rodiče a Charissa byli právě hluboce zabraní do rozhovoru o Kempu Bentley a tu číšníkovu poznámku zjevně nezaslechli. Rychle přemýšlela.

„Ano, ano,“ přikývla. „Až vyrostu, chtěla bych se stát básnířkou.“

Číšník se unaveně pousmál. „Ach, to já také, *mi niňa*.“

Potom i s talíři odešel a Gladys si vydechla. To bylo o fous. Bylo by lepší, kdyby se mohla uklidit někam, kde by měla na dokončení poznámek víc klidu. Někam, kde by mohla psát, aniž by se musela strachovat, že si toho někdo všimne.

„Musím na záchod,“ omluvila se a vstala od stolu.

Za minutku už byla bezpečně zamčená v kabině z blyštivě zlatého plastu. Posadila se na kraj prkénka, vytáhla znovu notes, obrátila popsaný list a začala sepisovat věty, které jí vířily hlavou celý večer.

Ačkoli po prvním kousnutí se mohou místní brambůrky jevit některým strávníkům jako snad až příliš křupavé, poté co je namočíte do domácí česnekové majonézy, získají přesně tu správnou konzistenci. A kdo má kořenovou zeleninu raději krémovou, ten ať si objedná řepové pyrė, které je podáváno našlehané do kopečku tak dokonalého, že je téměř škoda ho sníst.

Poněkud méně atraktivně vyhlíží mastný husí kebab. Ten by možná vypadal lákavěji, kdyby ho podávali na salátovém lůžku, a ne samostatně, jelikož se tuk poněkud nechutně roztéká po talíři.

Gladys už měla poznámkami popsanou téměř celou stránku, když vtom se otevřely dveře a toaletami se rozlehly hlasy.

„...šéf vážně šlí,“ říkal právě jeden z nich. „Je si jistý, že tenhle měsíc sem *Standard* pošle kritika, ale myslí, že to nebude Gilbert Gadfly. Ten je prý poslední dobou dost vybíravý. Takže si myslí, že by mohli poslat tu novou, Gatsbyovou.“

Gladys přestala psát v půlce věty.

„Tak jo,“ řekl druhý hlas. „A co o ní vůbec víme?“

„Skoro nic,“ odpověděl první hlas. „To je ta potíže!“

Gladys vykoukla škvírou mezi dveřmi kabinky. Před zrcadlem stály dvě servírky v černo-zlatých uniformách a upravovaly si vlasy.

Ta první, která měla světlé vlasy stažené dozadu do pevného drdolu, říkala: „Vážně o ní nevíme zhola nic. Jenom to, že pod kritikou Delikátních dortíků byla podepsaná jako G. Gatsbyová.“

„Ale aspoň to byla dobrá kritika,“ poznamenala druhá servírka, která si zrovna uhlažovala husté tmavé vlnité vlasy.

„Jenomže to šéfa zrovna dvakrát neuklidnilo. S každým talířem teď tak nadělá, že je zázrak, že se mi z kuchyně vůbec podaří něco odnést, dokud je to ještě teplý.“ Světlovlasá servírka si dala pramínek vlasů za ucho a pustila vodu.

„Pokud to tak půjde dál, začneme dostávat menší dýška. Studený jídlo lidem moc nevoní!“ povzdechla si ta tmavovlasá.

„Pokud by se ti podařilo přijít na to, kdo ta kritička je, možná by sis ušlý dýška vynahradila. Šéf dal na vývěsku cedulku, že kdokoli Gatsbyovou odhalí, dostane tisíc dolarů odměny.“

To Gladys dočista vyrazilo dech.

„Tisíc dolarů?“ vyjekla tmavovlasá servírka. „Ale... ale co když ji člověk odhalí až po jídle? To už bude moc pozdě na to, aby se šéf mohl vytáhnout!“

„To je fakt,“ souhlasila ta blondátá. „Ale na to, aby pak mohl prodat její popis ostatním šéfkuchařům po městě, pozdě nebude. Spousta z nich by za podobnou informaci zaplatila daleko víc než litr.“

Gladys tomu téměř nemohla věřit. Zatím jí ve *Standardu* vyšla jen jedna kritika a už vypsali na její hlavu odměnu?

„No bezva,“ pokračovala tmavovlasá servírka, „ale jak asi tu Gatsbyovou máme odhalit, když nemáme ani ponětí, jak může vypadat?“

Blondátá servírka pokrčila rameny a vzala si papírový ručník. „Myslím, že pokud za jídlo nezaplatí vlastní kartou, tak máme celkem smůlu.“

Její kamarádka si povzdechla. „Žádný kritik, který píše pro *Standard*, by nebyl tak hloupý.“

Pak dveře znovu zavržaly a obě servírky zmizely... a ve vteřině, kdy se za nimi dveře zavřely, Gladys vystřelila z kabinky. Ona samozřejmě kartu neměla, ale její táta ano. Zářivou kreditní kartu pro zákazníky Super Dump-Martu, přes kterou bylo plastickými písmeny napsáno GATSBY! Kdyby ta karta padla do rukou jejich číšníkovi, mohl by nabýt podezření, že kritička sedí přímo u jejich stolu. Dokonce ji *viděl*, jak si zapisuje do notesu! Její utajení by se vmžiku rozplynulo jako pára nad hrncem.

Proto zamířila rychlou chůzí zpět ke stolu. Její pozornost na chvíli upoutala hořící svíčka zapáchnutá v malém piškotovém dortíku. Číšník jí musel přinést narozeninový dezert. Když si ale všimla táty, její obavy byly potvrzeny. Číšník totiž donesl i účet a on si ho právě kontroloval... sahal do kapsy... vytahoval kreditku...

Gladys se rozběhla, ačkoli netušila, jak by mohla ještě něco změnit. Jenomže přesně v tu chvíli jí cestu zkrřížil další číšník nesoucí džbán plný vody s ledem. To, co následovalo, nemohla už nijak zvrátit, ani kdyby se snažila.

Čas jako by zpomalil, když do číšníka vrazila a jemu vylétl džbán z rukou v téměř dokonalém oblouku. V oblouku, který končil přímo na jejich stole. Voda a kostky ledu přistály rovnou na něm a zhasly svíčku na Gladysině dortíku.

„JEEEE!“ vykřikl táta a rychle se odsunul od stolu a vyskočil ze židle. Voda se rozlila na zem jako vodopád a tátovi kreditka samým překvapením vypadla z rukou na promáčený ubrus.

„Omlouvám se, pane, moc se omlouvám!“ zděsil se číšník. „Hned vám z kuchyně přinesu nějaké utěrky,“ řekl a pospíchal pryč, čímž Gladys uvolnil cestu k jejich stolu.

Kamarádi a také většina osazenstva restaurace na ni zírali, ale jí to protentokrát bylo jedno. První pravidlo kritika restaurací, které říká, že máte být nenápadní, jako by vyletělo oknem a nahradilo ho jiné pravidlo číslo jedna: Nedovolte obsluze dostat se ke kartě s vaším jménem.

Přesto ale neměla v úmyslu udělat z vlastního táty oběť něčeho takového. „Jsi v pořádku, tati?“ zeptala se ho. „Omlouvám se, ten číšník se přede mnou zjevil úplně z ničeho nic!“

„To nevadí, Gladys,“ uklidnil ji táta a odstrčil od sebe svou ženu, která se mu pokusila rozvázat kravatu. „Je to jen voda.“

„Jsi hodný, tati!“ pochválila ho Gladys vesele a popošla těsně ke stolu, ze kterého jediným šikovným mávnutím ruky shodila kreditní kartu na zem. „Ale stejně mu raději pomůžu uklidit, až se vrátí s těmi utěrkami. A hele, už jde.“

Pomocný číšník už spěchal zpátky s hromadou papírových utěrek, a zatímco utíral stůl, Gladys se chopila jedné utěrky a začala vysoušet louži na zemi.

Nebo tak to alespoň mělo vypadat. Ve skutečnosti ihned popadla spadlou kreditku. Pak se ale zhrozila. Máma přece tvrději trvala na tom, aby si s sebou do města nebrali žádné peníze. Pokud táta nebude mít tu kartu, jak zaplatí za jídlo?

Potřebovala nový plán.

Vyškrábala se zpod stolu znovu na nohy a řekla: „Na zemi je ještě spousta vody, zajdu pro nějaké další utěrky na záchod.“ A s tím opět vyrazila k toaletám, dřív než rodiče stačili něco namítnout.

Nicméně nemířila tam, ale přímo na chodbu k bankomatu, kterého si všimla při vstupu do restaurace. Zasunula do něj kartu a děkovala své šťastné hvězdě za všechny ty případy, kdy se jejím rodičům nechtělo stát frontu a poslali ji vybrat peníze. Jinak by neznala pin nebo by to s bankomatem tak rychle neuměla. Ale takhle vybrala tři sta dolarů z tátova účtu za pár vteřin.

Když se stavila na toaletách, aby vyhodila stvrzenku a nabrala další papírové utěrky, horečně přemýšlela. Teď sice měla peníze, ale jak je použít k placení? Rodiče přece vědí, že takové peníze nemá. Bude potřebovat pomoc od kamarádů.

„Dovolte, abych vám přinesl nový účet,“ říkal právě jejich číšník, když se Gladys vrátila. Ten promáčený odloupl ze stolu. „Samozřejmě se slevou za všechny ty nepříjemnosti.“

„Díky,“ řekl táta. „To je od vás pozorné.“

„Sandy,“ ozvala se Gladys nahlas, když číšník odešel, „pomůž mi utřít tu podlahu?“

Sandy málem ani nestačil souhlasit a Gladys už ho popadla za paži a stáhla dolů pod stůl.

„Hej,“ podivil se, když se tam rozhlédl, „vždyť už to tu vůbec není mok...“

„Pšššt!“

Gladys sáhla do kapsy, vytáhla z ní štos bankovek a vrazila mu je do ruky.

Sandy vykulil oči. „Gatsbyová,“ zašeptal, „o co tu sakra jde?“

„Potřebuju, aby ses nabídl, že tu večeři zatáhneš,“ oznámila mu. „Vysvětlím ti to později.“

Když se znovu vysoukali zpod stolu, zrovna přicházel číšník s novým účtem. A jak Gladys očekávala, táta nemohl najít kreditku. A jak předpokládala, pěkně ho to rozčílilo.

„Vždyť ležela *přímo tady!*“ trval na svém a poklepal na promočený ubrus.

„Já to věděla! Okradli tě, Georgi!“ vydechla máma. „Já věděla,

že se to stane, když pojedeme do New Yorku!“ To už začínala přerývaně dýchat. „Jak proboha zaplatíme ten účet?“

Gladys štouchla do Sandyho.

„Nebojte, paní Gatsbyová,“ řekl. „Já tu večeri zaplatím. Jako další dárek pro Gladys.“ S tím ukázal jejímu tátovi balík peněz a ten na něj jen nevěřicně zíral.

„Panebože!“ vykřikla máma hystericky. „Sandy Andersone, jak to, že s sebou máš tolik peněz?“

Gladys si ihned uvědomila svou chybu. Měla ty peníze podstrčit Charisse, o té všichni u stolu věděli, že je bohatá. Nebo alespoň Parmě, jejíž rodinu rodiče nijak zvlášť neznali. Ale Andersonovi byli jejich sousedi. Dobře věděli, že paní Andersonová je samoživitelka, která musí mít dvě práce, aby sebe a syna uživila. Samozřejmě to bylo podezřelé, když se Sandy nabídl, že zaplatí.

Sandy to ale zvládl skvěle. „To díky prarodičům,“ pokrčil rameny. „Pořád mi posílají peníze. Dokonce mi platí i tu soukromou školu.“

Gladys mu málem dala pusu. A taky si všimla, že Charissa na Sandyho hledí s podstatně větším zájmem.

Máma jen zamrkala a táta si odkašlal. „No,“ řekl nakonec, „myslím, že to buď přijmeme, nebo strávíme zbytek večera mytím nádobí. Díky, Sandy. Vrátím ti to, jakmile mi banka pošle novou kartu.“

Gladys se snažila neusmívat až příliš a raději si kousla svého narozeninového dortíku. (*Poněkud mazlavý, napadlo ji, ale to konečně nebyla šefkuchařova vina.*) Potom nechala dort kolovat.

Parma si nedala, Sandy vykřikl: „Je to živý!“ a alespoň třicet vteřin si šermoval vidličkou před pusou, než sousto konečně spolkl, a Charissa si ukrojila větší než přiměřenou porci. Pak už jim číšník přinesl zpátky drobné.

Tak všechno nejlepší, pomyslela si Gladys, když vyšli z restaurace ven. Její identita zůstala utajena a notes měla plný poznámek. K narozeninám si nemohla přát nic lepšího. A při nasedání do auta si slíbila, že dá malý dárek i svým rodičům. Až bude táta v noci spát, vrátí mu do peněženky tu ukradenou kreditní kartu.

Dort a dárky

Když se všichni vrátili z večere ke Gatsbyovým, nahnuli se do kuchyně, aby Gladys zazpívali „Hodně štěstí, zdraví“ a dali si dort, který Gladys upekla. Měl polevu z rozmačkaných jahod a limetkové šťávy. Vymyslela ji sama Gladys. Pozorně teď sledovala, jak se budou všichni tvářit, až ochutnají.

„Teda páni, Gladys!“ vykřikla Charissa. „Tohle je ten nejlepší dezert, který jsem jedla od našeho výletu do Delikátních dortíků!“ Nikdo jiný v místnosti s Charissou v té restauraci nebyl, ale přesto Sandy i rodiče souhlasně přikyvovali.

„Je dělně dobuej,“ pochválil dezert Sandy s plnou pusou. „Máma po tobě určitě bude chtít recept,“ dodal poté, co polkl.

Dokonce i Parma maličký kousek ochutnala. Sice se otřásla, když si ho dala do pusy, ale nevyplivla ho. Gladys se rozhodla, že to bude brát jako kompliment.

„Je už čas na dárky?“ zeptala se Charissa, jakmile Gladys spolkla poslední sousto. „Už se *nemůžu* dočkat, až otevřeš ten ode mě. Je to ten nejlepší dárek na světě. Bude se ti *vážně* líbit!“

„Jo, dárky!“ vykřikl Sandy a všichni se odebrali do obývacího pokoje, kde dárky čekaly na stolku. Když Gladys sáhla pro

taštičku s mašlí od Parmy, máma vytáhla foťák a začala mačkat spoušť.

Gladys v taštičce našla velkou sklenici kardamomových lusků. Zvenčí byly jasně zelené, ale ona věděla, že voňavá malá semínka uvnitř jsou černá. Kardamom bylo jedno z nejdražších koření, které měl pan Eng v krámě, a Gladys si ho sama ještě nikdy nekoupila. A s tímhle množstvím ani nebude muset nejmíň celý další rok. „Díky, Parmo!“ rozzářila se. „To je nádhera!“

„Bezva, myslela jsem, že ti udělá radost,“ usmála se Parma. „Uvnitř je ještě tátův recept na gajar ka halwu, kdybys ho chtěla vyzkoušet.“

Gajar ka halwa byl vynikající indický dezert z mrkví, oříšků a spousty kardamomu, který pan Singh naučil Gladys a Parmu vařit. „Už se nemůžu dočkat,“ radovala se Gladys.

Pak jí svůj dárek podal Sandy. „Na, teď otevři můj.“ Gladys roztřela balící papír se soby (na kterém byl lísteček „Promiň – žádný jiný jsem nenašel“) a pod ním našla malý žlutý zápisník. Když ho otevřela, v obálce zapraskalo. Jeho stránky byly silnější než běžný papír a navíc trochu střapaté.

„No tedy, deník,“ vykřikla Gladysina máma. „To je vážně krásný dárek, Sandy.“

Během focení se Sandy poposunul blíž ke Gladys. „Je voděodolný,“ zašeptal jí do ucha. „Takže se nemusíš bát, že ho třeba na pláži nebo u bazénu nebo...“ v tu chvíli se zazubil, „...nebo v restauraci s nešikovnými číšníky zničíš.“

Gladys se taky usmála. Tohle léto sice neměla v plánu ani ba-

zén, ani pláž, ale voděodolný zápisník se bude rozhodně hodit všude tam, kde psávala, například na toaletách. „Díky, Sandy,“ zašeptala. Vážně to je krásný dárek.

„Tak jo, je čas na ten ode mě!“ Charissa začala na kraji sedačky poskakovat, až její zářivě červená sukně s každým pohybem zašustila. Gladys odložila zápisník a ucítila, jak se jí rozbušilo srdce, když se natáhla pro velkou zlatou krabici, kterou jí Charissa dala v autě. Dárky od Parmy i od Sandyho byly úžasné, ale nemohla popřít, že nejvíc zvědavá je právě na ten od Charissy. Charissa zbožňovala nakupování a zdálo se, že spolu s Gladys sdílí vášně pro dobré jídlo jako nikdo jiný. Že by jí koupila sadu nových měděných hrnců? Nebo možná dokonce profesionální mixér?

Všechny takové fantazie se vypařily v okamžiku, kdy Gladys krabici zvedla. Byla sice veliká, ale příliš lehoučká na to, aby obsahovala kuchyňské vybavení, o kterém snila. Když ji otevřela, vlastně vypadala docela prázdná. Dokud si Gladys nevšimla obálky ležící na dně.

„Tak jo, s tou velkou krabicí jsem tě možná trochu napálila,“ připustila Charissa (ačkoli se rozhodně neomluvila). „Jenomže ten dárek je tak *obrovský*, že si zasloužil pořádné balení!“

Gladys začala znovu přemýšlet naplno, tentokrát o tom, co by se mohlo ukrývat v té obálce. Že by dárkový certifikát do některé z restaurací na Manhattanu? Nebo obrázek nové profesionální trouby, kterou Charisse mají zítra přivést domů?

Otevřela ji a vytáhla list papíru.

GRATULUJEME!

stálo v nadpisu tučným fialovým písmem.

Získáváš dárkový poukaz na oblíbený příměstský tábor v East Dumpsfordu, KEMP BENTLEY!!!

Gladys přišla o všechny naděje.

Léto plné zábavy začíná toto pondělí, 30. června, v 8:00. Na sebe si prosím vezmi šortky a tenisky a přines si plavky, abychom mohli ohodnotit tvé plavecké dovednosti.

Těší se na tebe

*Laura a Carl Bentleyovi, zakladatelé a ředitelé tábora,
a Charissa Bentleyová, pomocná vedoucí!! 😊♥😊♥*

„Strávíme spolu celý léto!“ radovala se Charissa a vyskočila na nohy. „Není to ten nejlepší dárek na světě? Budeme malovat, vyrábět, soutěžit a každý den taky plavat...“

Gladys seděla jako opařená a stále ještě zpracovávala, co se právě dočetla. Charissa jí k narozeninám dala poukaz na *tábor*?

Gladys se na sluníčku spálila zhruba za minutu, byla příšerný plavec a nesnášela velké skupiny lidí. Ten tábor zněl jako její soukromá noční můra. Vlastně už tam odmítala jet celé roky, i když se ji tam rodiče snažili poslat. Posledních pár let hrála na tátovu

spořivou strunu a přesvědčovala ho, že by to bylo hrozné plýtvání penězi. Ale zadarmo...

Charissa tancovala mezi kousky balicího papíru válejícími se po podlaze a rozpráhla ruce v očekávání vděčného obětí, které si podle sebe dozajista zasloužila. Táta se zatím naklonil Gladys přes rameno a dopis si přečetl. „Jenny, podívej se na tohle. Charissa dala Gladys poukaz na prázdninový Kemp Bentley!“ Pak jí vytrhl papír z ruky a podal ho své ženě.

„To je od tebe tak hezké!“ zvolala Gladysina máma. „Bude to skvělá příležitost najít si ještě víc kamarádů, zlatíčko!“

Jenomže Gladys nechtěla další kamarády. Vlastně si ani nebyla jistá, že si chce nechat všechny ty, které v tu chvíli měla.

Ale Charissa její výraz neviděla a bez okolků ji objala jako hroznýš královský. „Nemáš zač,“ zašeptala jí do ucha. „Čeká tě to nejlepší léto v celém tvém životě.“

Táborový kritik

„Hele,“ začal Sandy, když následujícího dne zavedl Gladys do svého pokoje, „trochu jsem o tom přemýšlel a... a ten Kemp Bentley možná není zas tak špatnej nápad.“

„Cože?“

„Jenom mě vyslechni.“

Pokynul jí, aby si sedla na podlahu, což byla beztak jediná možnost, jelikož všude jinde se povalovaly věci, které si Sandy potřeboval sbalit na tábor s karate. Z velké sportovní tašky na jeho posteli vyčuhovaly bílé tepláky, stůl byl zaskládaný krémy na opalování a repelenty proti komárům a židle pod hromadou prádla a ponožek nebyla téměř vidět.

„Tak,“ pokračoval Sandy, „tohle léto po tobě ve *Standardu* budou chtít nejspíš ještě další kritiky, ne?“

„To doufám,“ odpověděla Gladys.

„A už máš plán, jak se dostat příště do města?“

„Ještě ne,“ povzddechla si.

Sandy vytáhl z hromady na židli jeden pár ponožek a začal je rolovat do sebe. „Tak narozeniny už využít nemůžeš. Ty i Charissa jste je právě měly, já je mám až v říjnu a navíc já i Parma

budeme pryč. Takže by ti nejspíš ani neprošlo, kdybys řekla, že tě chtějí vzít s sebou naši rodiče.“

Gladys přejela nehtem po nejbližší spáře mezi prkny na podlaze. „Co tím chceš říct?“

„Chci tím říct, že jednou dvakrát budeš možná muset vyrazit do města sama, vlakem, pak metrem. A budeš ty kritiky prostě muset zvládnout sama. A když je to takhle, pak by pro tebe takový tábor mohl být skvělá příležitost.“

Gladys se na něj z podlahy podívala. „Nechápu.“

„Koukni se na to takhle,“ poradil jí. „Pokud máš sedět celý dny doma a máma tě náhodou přijede zkontrolovat, zrovna když budeš ve městě, zešílí, že ses ztratila. Ale jestli si bude myslet, že jsi na táboře... tam bude tolik dětí, že si nejspíš ani nevšimnou, kdybys chyběla!“

Hm. Takhle o tom Gladys ještě neuvažovala. „Takže ty říkáš, že ten tábor by mohl být něco jako ... zástěrka?“ zeptala se.

Sandy hodil ponožkami směrem do tašky, ale příliš malou silou, takže spadly na zem a zakutálely se mu pod postel. Jen pokrčil rameny a sáhl na židli pro další pár. „Přesně. Teda ze začátku bych si dával pozor. Dal bych si tak týden dva, abych zjistil, jak to tam funguje, kdy kontrolují přítomnost, kdy nebudeš nikomu chybět.“

„To jo, jenomže... jenomže já na žádnéj tábor *nechci*, ani na pár týdnů ne!“ Gladys věděla, že kňourá jako malá holka, ale nemohla si pomoci. „Myslela jsem, že léto má být zábava, že je to čas, kdy člověk dělá věci, co má rád, na který mu během školního

roku nezbyvá čas. A to je pro mě vaření!“ Smutně se opřela o postel. Že z toho tábora budou nadšení rodiče a Charissa, to čekala, ale že i Sandy? Ten jí měl pomoci vymyslet, jak se z té šlamastyky dostat.

„Neboj, ani ten můj tábor nebude nic skvělého.“ Sandy hodil do tašky další pár ponožek, tentokrát pro změnu až příliš velkou silou, takže se odrazily od stěny.

„Ale vždyť tě karate vážně baví!“ nechápala Gladys.

„Baví mě hodiny karate tady v tělocvičně,“ vysvětlil Sandy. „Ale taky mě vážně moc baví trávit čas jen tak doma s...“ Zarázil se a tváře mu zrudly jako zralá rajská jablíčka. „S počítačem,“ řekl nakonec a popadl další pár ponožek. „A tam žádný počítače nebudou! Máme se tam „zcela oprostít od technologií a objevit krásu pohybu,“ nebo tak něco. Tak to píšou v brožurce. Je to někde uprostřed lesů v New Hampshiru. Máma říká, že to pro mě bude dobrý. Myslí si, že jsem závislej na technologiích,“ povzdychl si. „Ale nejvíc nefér je to, že *vím*, že dospělí tam počítače používat smí, protože máma si s tím vedoucím mailovala!“

„Hm, tak to je nefér,“ souhlasila Gladys. „Nesnáším, když pro děti a dospělí neplatí stejný pravidla.“

„To mi povídej.“ Sandy hodil třetími ponožkami, ale tentokrát snad už ani nemířil na tašku. Gladys zaslechla zašustění, jak se odrazily od rohu Sandyho plakátu, na kterém byl Nikola Tesla. „Na Kempu Bentley budeš moci vařit aspoň o nocích a o víkendech, kdežto já se k počítači prostě nedostanu.“

To byla pravda a Gladys se najednou zastyděla, že Sandyho plán tak rychle zavrhla. Využít tábor jako zástěrku pro tajné výpravy do města byl vlastně skvělý nápad.

„Myslím, že jestli zvládneš celé léto bez počítače, tak já ten Kemp Bentley můžu aspoň *zkusit*,“ uznala. „Tak sice nebudeme spolu, ale aspoň budeme oba trpět současně!“

Sandy se malinko usmál. „Já tam nehodlám trpět *pořád*,“ podotkl. „Myslím, že když se bude cvičit karate, tak si to užiju.“

„To nezjistíš, pokud si nikdy nedobalíš,“ upozornila ho Gladys a vstala. „Tak pojď, pomůžu ti.“ Obešla celý pokoj kolem dokola a sbírala ze země ponožky a lahvičky. Spodní prádlo přenechala Sandymu.

Tašku měl nakonec tak plnou, že si na ni Gladys musela sednout, aby šla vůbec zapnout. Potom zašli do místnosti s králíčky, kde Sandy pustil drobného černo-bílého Edu a vypaseného hnědého Denise z klece, aby se trochu proběhli.

„A zajdeš za nimi někdy?“ zeptal se Gladys. „Máma by tě sem určitě pustila, kdykoli budeš chtít.“

„No jasné,“ slíbila Gladys. S králíčky si hrála moc ráda, ačkoli s táborem, vařením a psaním kritik se její letní program začínal výrazně zaplňovat.

„A hele, pokud nějaká z těch dalších restaurací, na který budeš psát kritiky, bude mít na jídelním lístku králíka...“ začal Sandy.

„Neboj,“ ujistila ho Gladys. „Toho si neobjednám.“

„Stačí, když mi to nebudeš říkat, dobře?“

„Dobře,“ usmála se Gladys.

Večer doma překvapila rodiče oznámením, že ten Kemp Bentley ráda zkusí.

„Tak to mě vážně těší, Gladys,“ oddechl si táta, zatímco dával do mikrovlnky polévku wonton z místního bistra. Gladys pomáhala Sandymu balit tak dlouho, že už nestihla uvařit večeři. Rodiče jí nedávno povolili připravovat dvakrát týdně jídlo, jenom bez dozoru nesměla zapalovat hořáky na sporáku.

„Myslel jsem si, že budeš dělat drahoty,“ pokračoval dál, „ale jsem rád, že se takhle otevíráš novým zážitkům. Je to od tebe velice vyzrálé.“

Gladys netušila, v čem je vyrábění kdovíčeho a dovádění u bazénu nějak dospělejší než studium pokročilých kuchařských technik, držela ale jazyk za zuby.

Máma si vidličkou nabrala nudle. „Každé ráno tě tam hodím cestou do práce,“ řekla. „A na internetu mají, že obědy jsou zajištěny, takže ani s tím si nebudeme muset dělat starosti.“

Fuuuj, pomyslela si Gladys. Na seznamu věcí, se kterými by si měla dělat starosti, figuroval táborový oběd úplně nejvýš.

Když tu noc ležela v posteli a v žaludku se jí převalovaly Wongovy dlouhé nudle jako tkaničky v sušičce, zabloudila pohledem k oknu, z něhož bylo vidět na dům jejího nejlepšího kamaráda. Čekalo ji léto plné směšných činností, špatného jídla a tajných restauračních misí, a to všechno bez Sandyho. Kdyby jen existoval nějaký způsob, jak zůstat ve spojení, i když bude uprostřed pustiny! Možná by mohl nějak proklouznout do kanceláře ředitele a přihlásit se na tamní počítač. Nebo možná...

Gladys vyskočila z postele. Dostala nápad, jenže k tomu bylo potřeba, aby Sandyho stihla ještě předtím, než odjede pryč. Tak si nastavila budík na pátou ráno.

Gladys se s trhnutím probudila ze sna, ve kterém si Charissa nechala narůst žraločí zuby a snažila se jí ukousnout prsty na nohách. Jakmile zkontrolovala, že jí žádný nechybí, vstala z postele a oblékla si tričko a kraťasy. Pak z šuplíku vytáhla další tričko a zabalila do něj překvapení pro Sandyho.

Venku už svítalo a Sandy s maminkou, kteří nakládali tašku do kufru, vypadali jako stíny. „Skočím ještě pro svačinu,“ zaslechla Gladys říkat paní Andersonovou, která zamířila zpět do domu. Přišla Gladysina chvíle.

Vyšla ven a přeběhla po trávníku. „Sandy!“ sykla.

Sandy na ni upřel překvapené modré oči. „Čau Gatsbyová! Jak to, že jsi vzhůru?“

„Něco jsem ti přinesla,“ řekla Gladys bez dechu.

„Tričko s nápisem *Miluju dortíky*? Tak to dík.“

„Ale ne! V tom je to jenom zabalené.“

Sandy si od ní tričko vzal a zjistil, že z otvoru na hlavu z něj čouhá cosi tvrdého a hranatého. „Tvůj tablet? To si nemůžu vzít!“

„Ale ano, můžeš,“ trvala na svém Gladys. „Stejně ho moc nepoužívám a beztak můžu používat i počítač doma. Takhle se tam můžeš pokusit najít nějaký wi-fi signál. Musí tam přece být, když ho využívají dospělí, ne? A když se ti na něj podaří nějak připojit, můžeš mi mailovat.“

„Páni,“ vydechl Sandy.

Gladys se usmála. „Schovej si ho do tašky, rychle, než se vrátí máma.“

Sandy právě nějak vtěsnal tablet schovaný v tričku do tašky, když se ve dveřích domu znovu objevila paní Andersonová s chladicím boxem.

„Dobré ráno, Gladys!“ pozdravila ji. „Jsi vzhůru nějak brzy!“

„Jenom jsem se chtěla rozloučit,“ řekla Gladys.

„To je od tebe hezké,“ usmála se paní Andersonová. „Ale rychle, děti, do New Hampshiru je dlouhá cesta.“

Nastartovala auto a Gladys se Sandym tam zůstali stát a hleděli jeden na druhého.

„Díky,“ řekl Sandy. „Napíšu ti, hned jak to půjde.“

„A já ti zas budu psát, co se děje tady,“ slíbila Gladys.

„Bezva. Tak si užij léto.“

„Ty taky.“

Pak na sebe zase jenom zírali. *Měli bychom se obejmout?* říkala si Gladys. *Nebo jen podat ruku?* Sandy vypadal úplně stejně nejistě jako ona. Nakonec na něj jen tak ledabyly mávla, on udělal totéž a nasedl. Když couvali z příjezdové cesty, zamával jí ještě jednou a pak byli pryč.

Gladys se dověkla domů a vyndala si z lednice poslední porci domácího narozeninového dortu. Ten se jí k snídani jevil jako nejlepší možnost, alespoň do té doby, než bude mít příležitost doplnit u pana Enga zásoby surovin na palačinky. Odesla si ho nahoru a cestou do pracovny se ještě stavila pro svůj zápisník. Ro-

diče si o nedělích rádi přispí, takže by měla mít dobrých několik hodin na práci na kritice restaurace Fusi3n Tapas, než vstanou.

O tři hodiny později byl už dortík dávno pryč a Gladys klikla na tlačítko *Odeslat*. K e-mailu pro Fionu Inglethorповou připojila svou kritiku a byla na sebe pyšná, že stihla termín odevzdání. Věděla, že Fiona odjíždí následující den na dovolenou a takhle bude mít čas si její kritiku pročíst a odeslat do tisku, ještě než sedne na letadlo.

Příloha o vaření ve *Standardu* vycházela vždycky ve středu, tudíž Gladys očekávala, že ten den její kritika vyjde. Doufala, že stejně jako poprvé jí pan Eng u sebe v obchodě schová několik výtisků. Šance, že mu nějaké zbudou, byla vysoká, jelikož v East Dumpsfordu *New York Standard* nikdo nečetl a nejméně pak Gladysini rodiče, kteří byli oddanými čtenáři místního plátku *Dumpsford Township Intelligencer*.

Nemusela se tak obávat, že se rodiče o její tajné práci dozví z podpisu pod kritikou. Její tajemství daleko víc ohrožoval fakt, že by jí z redakce *Standardu* mohli poslat další šek. Úplně se otrásla, když si vzpomněla, jak jí neočekávaně přišel ten první a máma ho před celou rodinou otevřela. Obálka byla adresovaná Gladys Gatsbyové, ale na šeku bylo napsáno jen G. Gatsby.

Gladys potřebovala rychle něco vymyslet, ale táta se našťěstí jmenoval George, takže jeho jméno začínalo stejným písmenem. „To musí být pro tebe, tati,“ řekla mu tehdy.

Bylo to přitažené za vlasy, ale táta pracoval na finanční správě a v redakci *Standardu* nedávno byl, když tam šel vymáhat něja-

ký nedoplatek. To Gladys věděla, protože ho tehdy doprovázela (a jen o vlasek se vyhnula katastrofě, když v hale narazila na samotnou Fionu Inglethorповou).

Táta to naštěstí spolkl i s navijákem.

„Pitomci,“ zamručel. „Copak ti jejich účetní nevědí, že šeky mi mají posílat do kanceláře, a ne domů?“

„A ještě ke všemu ho poslali na Gladysino jméno,“ dodala máma. „Musí tam mít teda pořádný zmatek.“

„To určitě proto, že jsem tam tehdy s tebou byla,“ přispěchala Gladys s vysvětlením. „Museli nějak poplést naše jmenovky nebo tak něco.“

Táta zavrtěl hlavou. „Budu muset požádat Silversteina, aby jim poslal formulář o špatně adresované platbě. Tohle může zabrat celé měsíce!“

A tak Gladys sledovala, jak její šek za kritiku restaurace Delikátní dortíky mizí v tátově kufříku. Tehdy jí nijak zvlášť nevadilo, že o ty peníze přišla. Daleko horší byla otázka, co nastane, až lidé v jeho kanceláři zjistí, že ten šek předně vůbec nebyl určený jemu. A když teď odeslala další kritiku, brzy se objeví další šek. Bude třeba, aby ho tentokrát našla jako první a zničila dřív, než ho objeví rodiče.

Další věc, se kterou si bude muset tohle léto dělat starosti.